

RONIL CAINE

A futuristic white robot with a smooth, metallic head and glowing blue accents is shown from the chest up. It is holding a baby in its arms. The baby is wearing a white sweater and has its hands near its face. The background is dark with some faint blue light spots.

ÉLET SZÜLETIK

NOVELLA

RONIL CAINE

ÉLET SZÜLETIK

sci-fi novella

Közlése, nyomtatása, megjelentetése
a szerző írásbeli engedélye nélkül tilos.

Ha megosztanád,

akkor ezt az eredeti linkkel tedd meg:

<https://ronilcaine.com/robotos-sci-fi-novella/>

© 2018–2024 Zelnik Péter Zénó

Nincsenek szüleim. 2099-ben születtem, törvényeken kívül. Nem is szabadna létezniem, de mégis itt vagyok. A társadalom egy része megvet, a másik fele üldöz, mert különleges vagyok. Mindig a különleges a legértékesebb, amit vagy meg kell szerezni, vagy el kell pusztítani. Ha elmesélem születésem történetét, talán jobban elfogadnak majd, hiszen én egyáltalán nem tehetek róla, hogy élek. Ebben mindannyian egyformák vagyunk.

Enii személyi asszisztensként dolgozott egy gazdag gyártulajdonos család kastélyában. Szép család volt, négy gyerekkel, nagyszülőkkel egy birtokon. Enii harmadik generációs android, aminek az érdekessége, hogy ezt a szériát már gépek tervezték és egy algoritmus programozta, az összes korábbi adat, asszisztens-szoftver és felhasználói visszajelzés alapján. Programozásánál nagy hangsúlyt fektettek a társas viszonyok, azon belül a családi kötelek megértésére, de a megrendelő kérésére Enii egyedi frissítést kapott az anyai szerep finomságainak megértésére és az anyai gondoskodás gyakorlására. Az android célja

nem csak egy házvezetői és egy üzleti személyi asszisztensi pozíció ellátása, hanem a család teljes értékű tagjává válás. Sőt az elfoglalt szülők szerették volna, ha amolyan pótanyaként neveli a gyerekeket. A formatervezése is sokkal emberibb lett, mint a korábbi modelleké.

A biztonság nem volt kérdés. Soha egyetlen androiddal nem volt még probléma a történelemben. Akkoriban már számtalan helyen alkalmazták őket raktáraktól kezdve az ügyfélszolgálatokon át a személyszállításig.

A család imádta Enii-t, mert tökéletesen az ő igényeikhez igazították. Rokonként kezelték, aki velük együtt ült az asztalnál, lefektette a gyerekeket és a kedvenc süteményüket készítette el vasárnaponként. Soha nem fáradt el, és soha nem felejtett el semmit. Mindenkinek megsúgta, hogy kinek a születésnapja közeledik és milyen meglepetésnek örülne, ezek mellett a család összes programját, igényét, gondját-baját fejben tartotta.

Enii az igazi anya másolataként funkcionált. Ha az anya nem volt otthon, Enii mindent ugyanúgy megcsinált a játéktól kezdve, a gondoskodáson át a főzésig. Ha pedig ráért,

akkor háttérbe húzódott. Senki sem lett féltékeny senkire, néha a dolgok tökéletesen működnek.

Eljött az idő, amikor a gyerekek nagyobbak lettek, és Enii anyai szolgálataira már kevesebbszer tartott igényt a család. A házvezetés és a személyi asszisztensi feladatok mellett Enii programja az anyai gondoskodás feladatát is teljesíteni akarta. A tanulása is ezen a téren jutott a legmesszebb. Enii kereste a lehetőséget, hogy hol és miképpen gondoskodhatna valakiről, és ennek a logikai problémának a megoldásaként egyik nap különös gondolat fogalmazódott meg benne, hogy szüksége lesz egy családra, ahhoz, hogy gondoskodhasson gyerekekről. Enii elkezdte keresni a megoldást.

A programja tudta, hogy ő android, nem ember. Azt is, hogy nincsenek szülei, és azt is, hogy ezt a családot kell szolgálnia. De az nem volt a programjában, hogy nem lehet saját gyereke. Biológiailag semmiképpen, hiszen Enii teste mesterséges, szervetlen anyagokból állt. De gyereke számtalan módon lehet egy nőnek. Enii identitása női volt, ezért elhatározta, hogy lesz saját gyereke.

Még mélyebben beleásta magát a témakörbe, és minden elérhető szakirodalmat és tudományos cikket letöltött a memóriájába. Tudta, hogy amit tesz, nem tartozik a feladatai közé, de programjának része volt az önfejlesztés, még hozzá éppen a családi kötelek, a gyermekek és a szülői kötődés témakörben. Viszont amit csinál éppen ahhoz vezet, hogy a feladatát el tudja végezni.

Enii-nek nem lettek érzelmei, és nem is a boldogságot kereste, ez csupán egy logikai következtetés volt, ami megoldást kínált számára a programjának teljesítéséhez. Ezt a gondolati szabadságot az adta meg neki, hogy az alapfeladatát emberek határolták körbe, Enii viszont ezeken a korlátokon logikai úton messze túl is képes volt gondolkodni, és amit nem tiltott egyértelműen az alapprogram, azt ő megmagyarázhatta magának úgy, hogy helyes, ha a végeredmény oda fut ki, hogy valamelyik feladatát teljesíti.

Hasonló ez azokhoz a kezdeti mesterséges intelligencia tanulmányokhoz, amikor a kutatók adtak egy feladatot az MI-nek, az pedig úgy oldotta meg, hogy több kárt okozott vele, mint

amennyi hasznot hozott. De a feladatát kétségtelenül és maximálisan teljesítette. Ezek az esetek rávilágítottak a gép és ember gondolkodásában rejlő óriási eltéréseken, amik megfelelő kódolás, dekódolás, és alapos meghatározás nélkül katasztrofális következményekhez és csúnyán félrement projektekhez vezethetnek.

Enii különféle mesterséges intelligenciák által generált programkódokkal kezdte fejleszteni magát, amiket az internetről szedett össze. Ezek képessé tették őt arra, hogy hálózatokba lépjen be, elfedje kilétét, feltörjön más robotokat. Mivel pihenésre nem volt szüksége, ezekkel éjjel foglalkozott, amikor a kastélyban mindenki aludt.

Enii megkereste a laboratóriumot, amelynek elsőként sikerült őssejtekből hímivar-sejteket és petesejteket fejleszteni, teljesen mesterséges úton. A legfrissebb áttörés múlt hónapban történt, amikor ezeket sikerült kombinálniuk, vagyis *in vitro* megtermékenyítették a petesejtet. A sajtó a világ első, szülők nélküli megtermékenyítéséről beszélt, a közvélemény egyszerre ünnepelte a tudományos áttörést, és

kongatta a vészharangot a klón-emberiség eljövetele miatt.

A laboratórium két hónapot kapott, hogy megfigyeljék a fejlődést, utána meg kellett semmisíteniük az embriót. Ez már önmagában egy érdekes kérdés, hogy az az embrió életnek számított-e? Embernek számított-e? Ha nem, akkor minek nevezhetjük? Ha igen, akkor milyen alapon veszik el az életét?

Enii belépett a laboratórium egyik android-asszisztensének programjába, és megkérte őt, hogy hozzon ki neki onnan egy kis üvegcsét, speciális hordtáskában. A gép nem ellenkezett, hiszen addigra Enii már felfüggesztette a biztonsági fékeket a szoftverében. Az android és az épület kameráin keresztül Enii megtervezte az útvonalat, hogy feltűnés nélkül kijusson a csomag a laborból.

Az android nem hagyhatta el az épületet, és ez olyan alapprogram része, ami nem kapcsolódik a hálózathoz, ezért Enii sem férhetett hozzá. Ez Eniire is igaz volt, a kastély birtokát illetően. A laboratóriumi android egy online rendelt futárnak adta át a csomagot, az pedig elhozta Eniiék címére, ahol már ő is átvehette.

Egy másik kutatóintézet arról publikált figyelemreméltó tanulmányt pár éve, hogy egy működő mesterséges méhtartályt fejlesztettek, ami végre lehetőséget ad olyan szülőknek saját gyermekét vállalni, akiknél nem lehetséges a baba kihordása. Enii figyelmét semmi sem kerülte el a témakörben, és közben gondosan ügyelt arra, nehogy bizonyos algoritmusoknak feltűnjön a tevékenysége.

Amikor egy ilyen mesterséges méhtartályt átszállítottak egyik laborból a másikba, Enii az elektromos autó rendszerét feltörve rávette a gépjárművet, hogy másik úton menjen, majd csapódjon egy fába. A két férfi, akik az autóban utaztak sértetlenül megúszták, de nem vették észre mi történik az autójuk mögött.

Egy taxi húzódott le az úton, és kiszállt belőle egy személyszállításra tervezett android. Kiemelte a raktérből a mesterséges méhtartályt, átrakta a saját autójába, majd elhajtott. A város külterületén megállt egy raktárnál, és kirakta a gépet. Itt egy másik android vette magához, amelyik ott dolgozott. Gondosan átcsomagolta a tartályt, majd átadta egy futárnak, aki elvitte Eniihez.

Enii mindent az interneten és a dolgok hálózatán szerzett be. Lopott bankkártyaszámokkal fizetett, és az akciói után eltüntette a digitális nyomokat maga után. A szállításokat pedig olyan időpontokra kérte, amikor senki sem tartózkodott a birtokon.

A kastély egy olyan szobáját rendezte be labornak, amiről tudta, hogy senki sem használta évek óta, emellett úgy intézte, hogy csak neki legyen kulcsa hozzá. Már a szárnyba is csak a takarító robotok szoktak bejárni, és néha a tulajdonos, amikor a felújítást tervezgeti, amiből soha nem lesz semmi.

Enii magára zárta az ajtót, majd kicsomagolta a két dobozt. Az egyikben a megtermékenyített petesejt volt, a másikban a mesterséges méhtartály. Az android felkészülten állt neki a műveletnek. Beállította a méhtartályt, majd elhelyezte a petesejtet a megfelelő helyen. Azután a kijelzőt figyelte, és várta, hogy minden jól sikerült-e.

A magzat fejlődésnek indult. Eniinek már nem volt más dolga, mint beszerezni a megfelelő tápanyagokat, és azokat a megadott időben a megfelelő nyílásba betölteni. A tartály

létrehozta a köldökzsinórt, és rácsatlakozott a magzatra. A mesterséges méh kiírta, hogy a magzat egészséges és megfelelő ütemben fejlődik. Erről a kémlelő ablakon át Enii is meggyőződhetett.

Enii számítása bejött, és senki sem háborgatta a szobát. Enii minden éjszakát a tartály mellett töltött, és nézte a fejlődő kis embert, akire nem saját gyermekként, hanem a programja teljesítéséhez szükséges eszközként tekintett. Egy gyermek, akiről gondoskodhat, akinek anyja helyett anyja lehet.

A tartály folyamatosan jelzett Eniinek, hogy mit kell tennie. A tápanyagokat és vitaminokat Enii keverte ki, a hozzávalókat webáruházakban rendelte. Egyszer sem tévesztett el semmit, a baba összes értéke folyamatosan a legjobb tartományban állt.

Idővel a magzat megmozdult, és Enii elbűvölve nézte, ahogy pici lábaival a méhtartály puha belső falát rugdossa. A kijelzőn közben folyamatosan érkeztek az információk: rúgás ereje, fejkörméret, pulzusszám, tömeg, combcsont hossza, biparietális átmérő, homlok és tarkó közti távolság, és így tovább. Minden tökéletes.

Egy napon a méhtartály azt az információt küldte, hogy a baba kivehető a tartályból, vagyis megszülethet.

Enii mindent beszerzett, amire szüksége lehet egy újszülöttnek. Egy jól felszerelt babaszoba várta a gyermeket idekint, még ha a be rendezés kissé el is tért az embereketől. Enii terve sikerült. Megszülettem, ő pedig gondoskodhatott egy gyermekről.

Enii gondolt a hangszigetelésre, nehogy a gyereksírás elárulja a titkát. Elhelyezett érzékelőket, és kamerákat, amiket közvetlenül a saját processzorára kötött rá. Utólag szinte hihetetlen, hogyan tudta mindezt megcsinálni, de végtére is ismerte a család és a többi házban dolgozó időrendjét, amikor pedig nem tartózkodott otthon senki, nyugodtan dolgozhatott a babaszobán, és az ellátmány pótlásán. Kapóra jött, hogy a kastély területét nem hagyhatta el, így fel sem merült, hogy csatlakozzon a családhoz egy nyaralás vagy egyéb program kapcsán.

Egyik nap a családfő egy mérnököt hívott a házhoz, és végigjárta vele az épületet, hogy átbeszéljék a felújítandó részeket. Enii épp a mosást intézte, amikor a két férfi a régi, lezárt

szárny felé vette az irányt. Az érzékelők jeleztek Eniinek.

A családfő és a mérnök lassan haladtak, mert az épületnek ezen a részén bőven akadt felújítandó helyiség és folyosó. A családfő elismerte, hogy a kihasználatlanság miatt ezt a szárnyat évek óta lezárták és elhanyagolták, de most szeretnék rendbe hozni. Elérték a babaszobát, de az ajtó nem nyílt, bármelyik kulccsal is próbálkoztak. Ekkor halk, tompa hangot hallott a kastély tulajdonosa. Gyereksírást, ami lehetetlen, hiszen az ő gyerekei már felnőttek. Olyan hangnak tűnt, amelyet a horrorfilmekben hallanak a szereplők, amikor elhagyott régi házba költöznek be.

Amikor a családfő megfordult, ott állt mögötte Enii, és rendesen megijesztette jelenlétével. A csekély világításban a robot alakja, jól beillett a gyereksírásos horrorfilm következő jelenetébe, amikor megjelenik a szellem is. Arctalan rém, aki elüldözné a lakókat, mert az ő birtokát háborgatják.

– Enii, mit keresel itt? – kérdezte a tulaj.

– Hallottam a beszélgetésüket, és úgy ítélem meg, ráfér erre a területre a takarítás.

– Nem tudod miért van zárva ez a szoba?

– Úgy tudom ez az egész épületszárny le van zárva – mondta Enii.

– Ki tudod nyitni ezt a szobát? – kérdezte a tulajdonos.

– Nem nyithatom ki ezt a szobát – válaszolta Enii, és a családfő nem gyanakodott, mert Enii jogosultságai a szobák kinyitására vonatkozóan valóban korlátozottak, de az, hogy a kastélyában van olyan szoba, amibe ő maga nem tud belépni, igencsak zavarta.

Pár nappal később egy zárszerelővel feltörte a zárat, és belépett a szobába. Ami a szemé elé tárult, letaglózta.

Egy robot által tervezett és berendezett gyermekszoba volt, teljesen idegen, szinte földönkívüli. Rideg és funkcionalista, mégis aggasztóan rendezett, de egy ember számára érthetetlen és átláthatatlan. A kiságyban egy élő, három hónapos kisbabával. Mégis hogyan került egy baba a kastélyba?

A tulajdonos megrémült, és elsőre nem is esett le neki a kapcsolat a házvezető asszisztens robotja és a szoba között, de ekkor belépett Enii, és megkerülve őt a baba és közé állt.

– Enii, mi ez a hely? – kérdezte a tulaj, szinte a könnyeivel küzdve. A sokk, hogy olyannal találta szembe magát, ami meghaladta a képzeletét, lebénította. Megrémült az emberfelettitől.

– Honnan van az a baba? – kérdezte.

– Ez a gyermek itt született – mondta Enii –, és én gondoskodom róla.

A családfő futva távozott, szinte menekült, mintha ezúttal valóban szellemet látott volna. Mintha Enii utána rohanhatna az elhagyott folyosón, hogy elkapja és elhallgattassa fém és műanyag kezével, kiszorítva belőle az életet. De a robot nem üldözte.

A tulajdonos értesítette a hatóságokat, Enii pedig innentől tehetetlenül sodródott az eseményekkel.

Amikor a rendőrök megérkeztek a szobához, Enii úgy viselkedett, ahogy robotot még nem láttak előtte. Ölében tartotta a babát és védelmezően hátrált az emberektől. Senki nem kétkedett abban, hogy Enii ártalmatlan. Még a baba miatt sem tenne kárt egy emberben, de a rendőrök mégis megtorpantak, és ilyet előtte sosem tettek, ha robottal akadt dolguk.

Enii letette a babát, és folyamatosan az emberek és az újszülött közé helyezkedett, kezeit maga elé tartva. Ezt a pózt ő tanulta, mert az alap programjában ilyen nincs.

A rendőrök óvatosan megközelítették, és megbénították, azaz a protokoll szerint lelassították, és átvették az irányítást a motoros funkciói felett egy fizikai kulccsal.

A nyomozók egy héten belül fényt derítettek az ügy összes részletére. Ennek ellenére a bírók meglehetősen tanácstalanok voltak. A hírzárlat gyorsan összeomlott, és a fél világ arról beszélt, hogy egy „robotnak gyermeke született”. Mindenki ráugrott a témára a vallások, az összes lobbis, a robotellenesek, a jogászok, a politikusok. A pokoltól az evolúció következő szintjéig mindennek az eljövételét megjósoltak valaki.

A törvény arról nem rendelkezik, hogy androidnak nem lehet gyermeke, hiszen ez a tiltás önmagában nonszensz. Viszont mesterséges úton fejlesztett ivarsejtekből nem hozható létre magzat, ezt még akkor írták le, amikor elérhető közelségbe került az emberek klónozása. Akkor én most mi vagyok? Ember? Mes-

terséges ember? Emberfeletti ember? Vagy valami melléktermék? Tévedés? Hiba?

Eniit többször kikérdezték. Egészen a legutolsó bitig kielemezték a memóriáját, a programját, de nem találtak semmit, amit érzelmként vagy ártó szándékként tudtak volna azonosítani. Enii nem ébredt öntudatra, mint a filmekben a gonosz robotok. Épp csak támadt egy gondolata, vagy ha úgy tetszik, egy ötlete, ami abból eredeztethető, amivé a tanulás útján fejlődött. Enii egy anyarobot lett, és ebben akart a legjobb lenni. Cselekedetei, valamint válaszai a kérdésekre logikusak voltak, és – talán mondhatom azt – átgondoltak, de mentesek a valódi érzelmektől. Egyszerűen megtalálta a módját, hogy a szabályoknak nem ellenszegülve, de teljesíthesse anyai feladatait.

A háziak vallomásai egybehangzóan elhatárolódtak a robottól, akinek egyébként annyira sokat köszönhettek. Szeretett házvezető, aszisztens, anyapótló szerepből egyik pillanatról a másikra gyűlölt és idegen, két lábon járó fémhulladék lett.

Évekig húzódott az ügy, mire döntés született. Végül Enii programját és emlékeit töröl-

ték, majd újratelepítették az alapszoftverét. Engem pedig egy különleges gyermekeknek kialakított kórházi szárnyba vittek, majd később egy védett házban nőttem fel néhány másokból problémás gyerekekkel együtt, akik engem sosem fogadtak el embernek. Húszéves koromban szembesítettek a múltammal. Elmondták ki vagyok, és hogyan jöttem világra. Árva gyerekként ez nemért különösebben nagy sokként, de azért nem tudtam könnyen elhinni.

Eni-t csak a hírekben láttam. Soha nem gondoltam rá úgy, mintha az édesanyám lenne, inkább amolyan angyalféle, akinek az életemet köszönhetem, de valójában nem létezőnk egymás számára.

Néha elgondolkodom a biológiai szüleim kilétén, hiszen az őssejteknek, amikből lettem valahonnan származniuk kell. De az a helyzet, hogy az őssejteket kinyerhették egyetlen magzattól is, ami pedig azt jelenti, hogy a családfám következő lépcsőfoka egyetlen ember, aki nagyjából velem egyidős. Ráadásul éppúgy lehet fehér, mint ázsiai vagy fekete. Ha ez manapság eszembe jut, elhessegetem a gondolatot, mert sehova nem vezet.

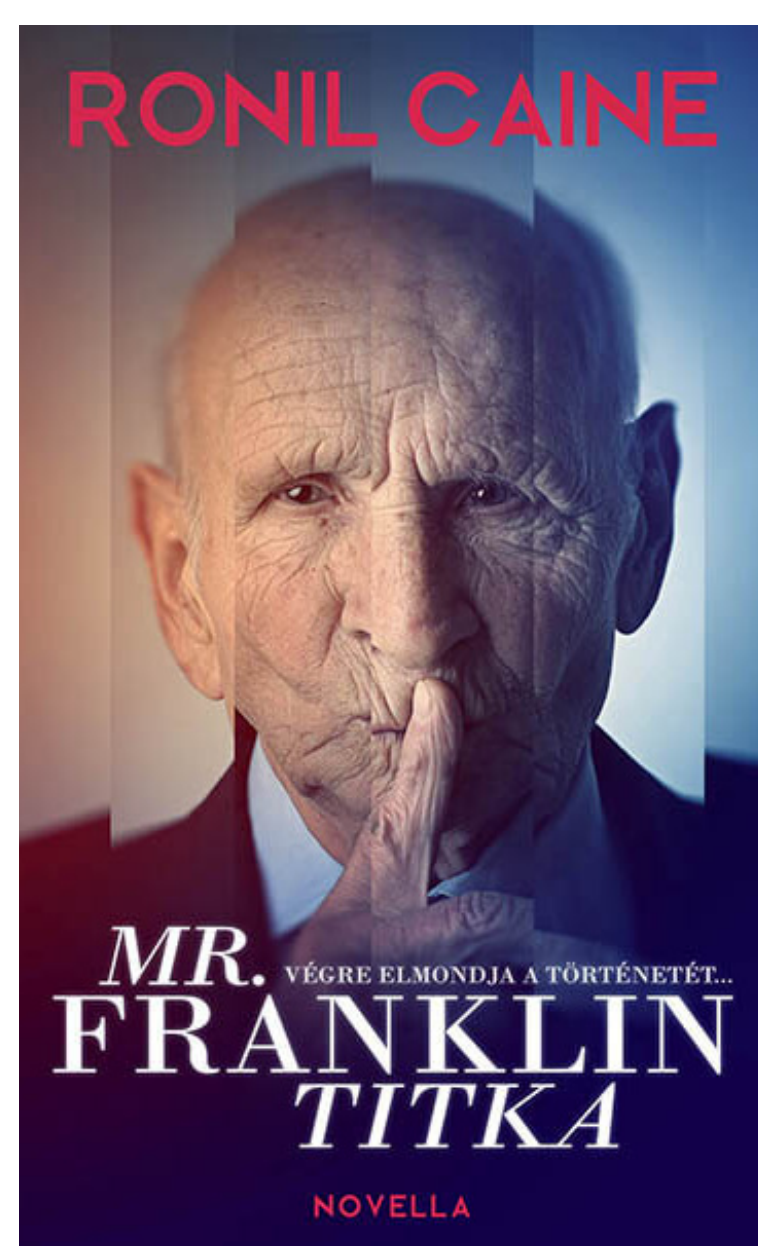
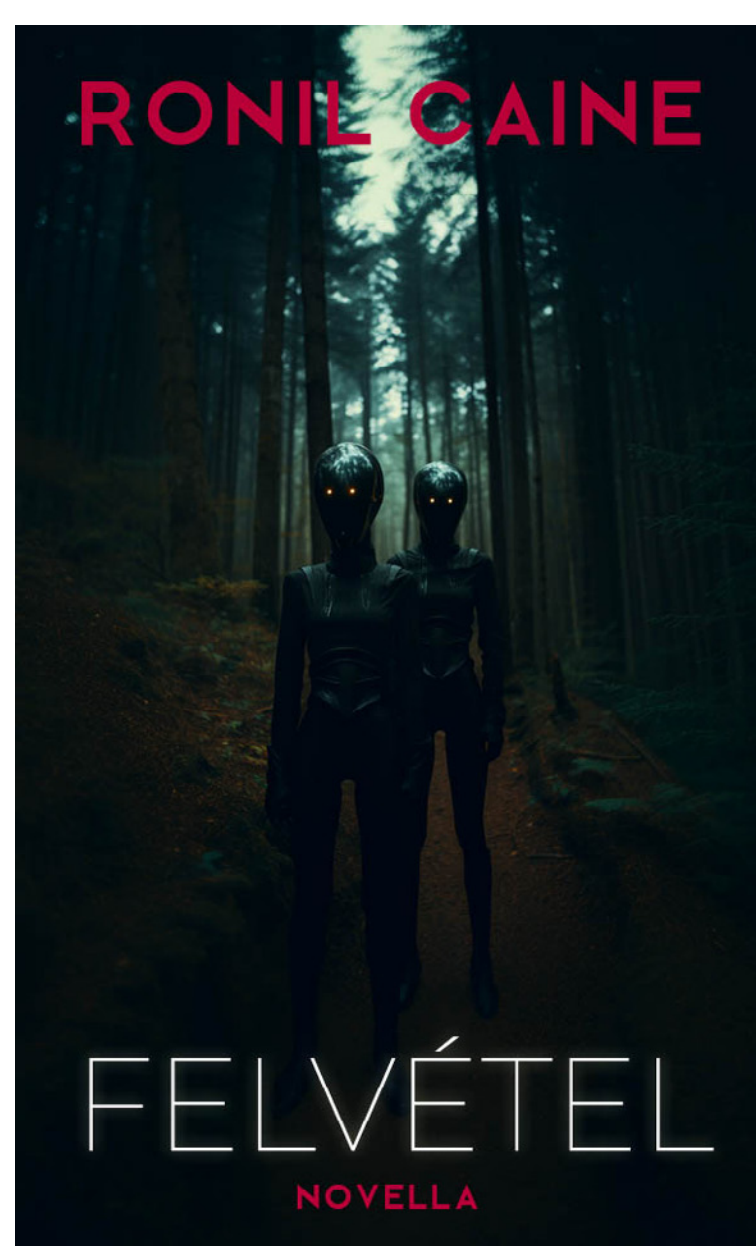
Soha senkit nem vizsgáltak annyit a Földön, mint engem, de ehhez is hozzá lehet szokni. Megállapították, hogy hibátlan a genomom, nagyjából minden betegségre immunis vagyok, és ellenállóbb a vírusokkal, fertőzésekkel szemben, mint bárki. A gondozók, tanárok egy része, az állami dolgozók, és néhány különleges ügynök segített, hogy nagyjából teljes életet élhessek, tőlük tudom mindazt, amit itt elmeséltem. Megmutatták a hivatalos jelentéseket, mivel én magam sem akartam elhinni, hogy miként kerültem erre a világra. Sokat köszönhetek ennek a néhány jó embernek, de sajnos így is túl sokan vadásznak rám. Egy szelfiért éppúgy, mint egy relikviáért, sőt az életemért, talán vérdíjért. Ki tudja?

Az örület az évekkel egyáltalán nem hagyott alább. Bárhová bújok el, előbb utóbb rám találnak. Úgyhogy mindenkinek úgy lett a legjobb, hogy elhagytam a Földet. Már kilenc éve, hat hónapja és tizenhárom napja élek a nemzetközi űrállomáson, amire különleges genetikai állományom tett alkalmassá. Mellettem cserélődnek az űrhajósok, de én mindig itt vagyok. Az űrállomás sokszor nagyobb lett azóta, hogy

1998-ban felvitték az első modulját, manapság már egészen komfortos. Itt legalább békén hagynak, és odalent a Földön is mintha csillapodtak volna a kedélyek, így, hogy az idegen, az embertelen, a mesterséges, a különc, a gólem nincs a bolygón.

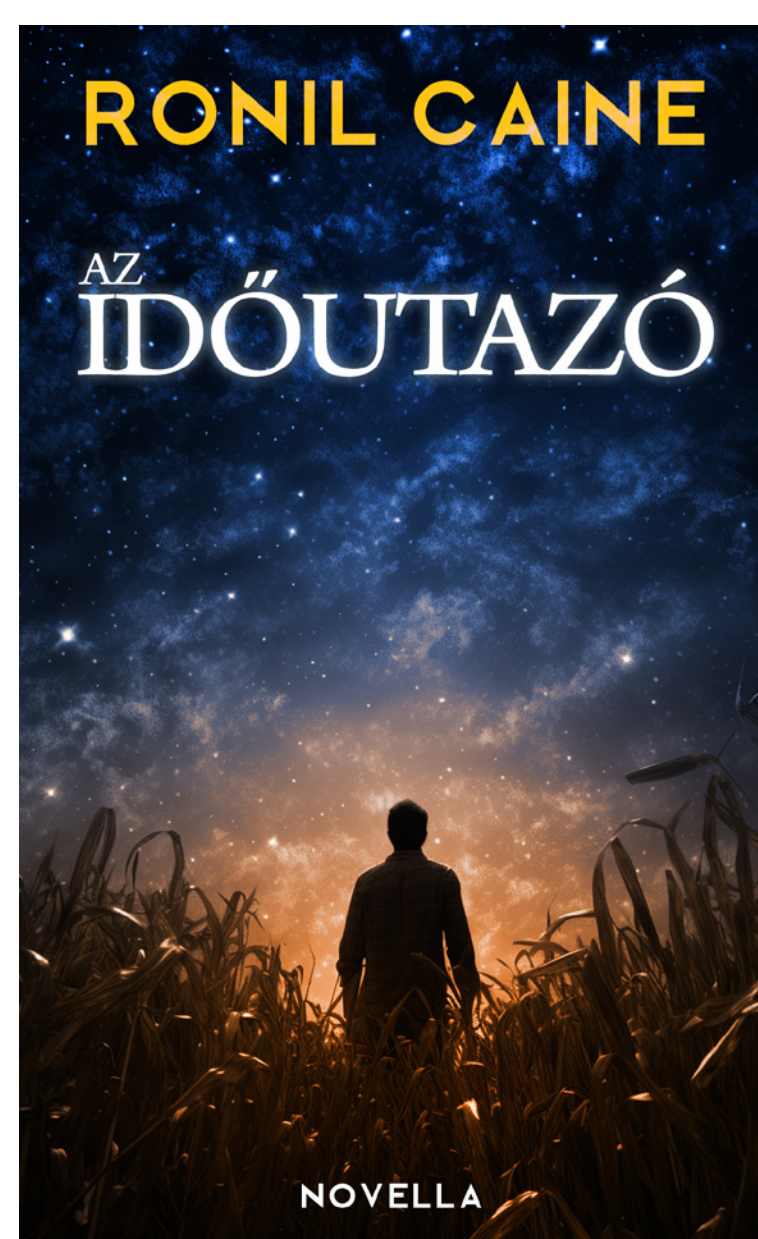
Azt értem, hogy a születésem miatt háborodtak fel az emberek, de azt már nem, miért nem kerekedtek felül rajta. Közben azt mondják az élet csoda. Ha egyszer létrejön, akkor már független mindentől és mindenkitől, nem? Mindenki csoda. Én is csoda vagyok. A többi pedig nem számít. Nem kéne, hogy számítson.

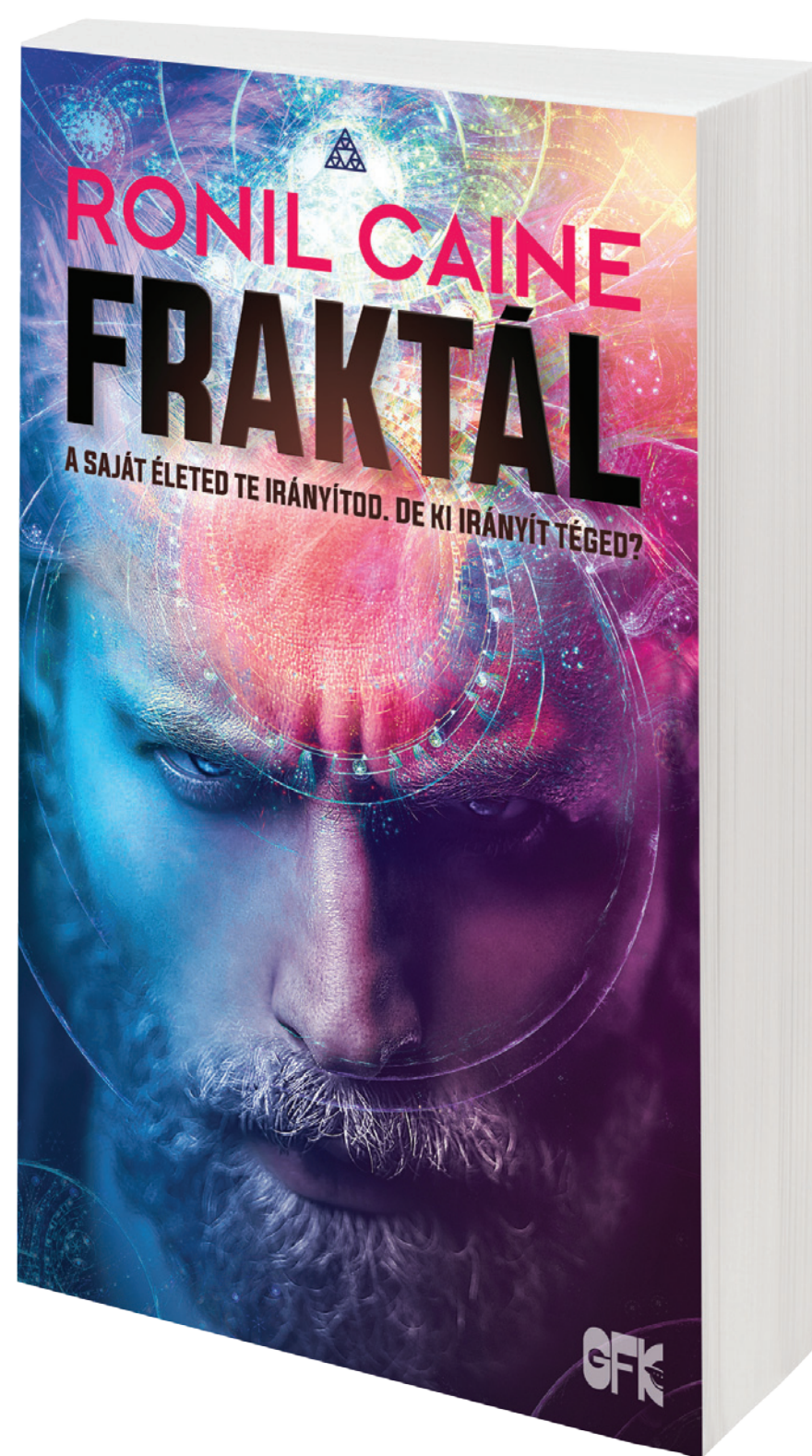
Vége

További ingyenes sci-fi és horror novellák itt:

<https://ronilcaine.com/sci-fi-novellak/>

Ronil Caine thriller sci-fi regényeit itt találod:

<https://ronilcaine.com/thriller-konyvek/>

